

1

De nacht dompelde de Denari-eilanden onder in een alles-overheersende duisternis. Loesje zat op de uitkijk voor de tempel in het bos. Met haar oren gespitst staaarde ze in het donker. Ze had al wekenlang een kriebel in haar keel, en de drang om naar hartenlust te brullen werd met de dag sterker. Maar ze had Tobias beloofd dat ze zich koest zou houden.

Elke nacht slopen ze naar de tempel, waar Loesje, gezeten op de koude tegels, haar tijd verspilde. Er waren dingen die gedaan moesten worden, gevechten die gestreden moesten worden en zoektochten die voltooid moesten worden. In plaats daarvan fungeerde ze als een veredelde wachter terwijl Tobias zich in de kelder van de tempel wijsmaakte dat hij iets nuttigs deed. Loesje had nooit gedacht dat ze zich zo opgesloten kon voelen op een plek waar ze omringd werd door de vrije natuur.

Vlak achter haar verscheen een lichtschijnsel, dat lange schaduwen op het gras wierp.

'Loesje...' verzuchtte Tobias. *'Zit je weer de hele nacht op dezelfde plek?'* Hij kwam tevoorschijn uit het trapgat, vergezeld door een koel briesje. *'Krijg je geen stijve kont van die stenen?'*

'Heeft je moeder jou geen manieren geleerd? Dit is niet hoe je tegen een dame spreekt.' Loesje keek naar de drie steentjes die boven Tobias' uitgestoken handpalm om elkaar heen zweefden. Ze gaven een rood, blauw en groen licht af. *'En*

ik zweer het,' voegde ze er op scherpe toon aan toe, 'als je het blijft vertikken om me Lona te noemen gaan er binnenkort gewonden vallen.'

'Een dame?' zei Tobias schamper. 'Sinds wanneer is het de taak van een dame om een opengereten rat op de drempel van de badkamer achter te laten, waardoor ik 's ochtends over zijn verse ingewanden uitglijd?'

'Niet dit weer.' Loesje klauterde via Tobias' kleren omhoog en ging op zijn schouder zitten. Ze had geen zin om ruzie te maken. Uit gewoonte stelde ze een vraag waarvan ze het antwoord al wist: 'Nog iets ontdekt in de kelder?'

'Nee,' zei Tobias bedrukt. 'In elk geval niks wat ons kan helpen met het zoeken naar de sleutelfragmenten waar Anca het over had. Het is er een doolhof van verschillende herinneringen, ik kan er geen wijs uit worden.' Hij liep naar de begraafplaats achter de tempel en ging in kleermakerszit voor Stevens graf zitten. Hij raakte het gras voor de grafsteen aan en er groeide een witte lelie uit de grond.

'Wanneer denk je dat Anca zich weer op de eilanden laat zien?' vroeg Loesje.

'Morgen, hoop ik.'

'Dat zeg je elke dag.' Loesje tikte met haar voorpoot tegen het lichtgevende blauwe steentje aan, zodat het uit koers tolde en tegen de andere twee aan ketste. 'Weet je zeker dat ze terugkomt? Voor hetzelfde geld wachten we nog maanden op haar.'

'Ze zei dat ze zou komen wanneer ik haar nodig had,' zei Tobias. 'Ze heeft het vast druk met andere dingen. Misschien heeft ze ergens een nieuwe aanwijzing gevonden die ze eerst moet onderzoeken.'

'Anca heeft een profetie uitgesproken waar jij in voorkomt. Denk je werkelijk dat ze het te druk voor je heeft?' Loesje liep lenig naar zijn andere schouder. *'Precies op deze plaats heb*

je de Nachtuilen opgericht en zei je dat je het heft in eigen hand wilde nemen. Is het onderhand niet tijd om daarmee te beginnen?’

‘Wat wil je dat ik doe? Van de eilanden af springen en hopen dat Anca ons daar beneden ergens vindt? We hebben geen contacten in de gewone wereld, en ik heb geen idee waar ik naar de tempels zou moeten zoeken.’

‘Jouw vader wel,’ zei Loesje beslist. ‘Hij kan ons helpen.’

‘Weet jij hoe je hem kunt bereiken? Want zijn telefoon staat ongeveer drie keer per jaar aan.’

Loesje sprong op de grond en hield haar kop schuin. *‘Wie gebruikt er nou een telefoon als er magie bestaat?’* vroeg ze.

Tobias keek haar een moment verward aan en toen schoot hem iets te binnen. Zijn blik gleed naar Dresmar, maar het was nog te donker om iets van het stadje te kunnen zien. *‘Bedoel je...?’*

‘Natuurlijk.’

‘Maar...’ Tobias fronste. *‘Weet je dat zeker?’*

‘Vrij zeker. Ik zie niet in waarom dat niet zou lukken.’

Tobias trok de witte lelie uit de grond. Hij begon te lachen. *‘Gaan we dit echt doen? De eilanden verlaten?’* Hij kreeg kippenvel op zijn armen.

‘We hebben het al eens eerder gedaan,’ herinnerde Loesje hem.

‘Ja, maar toen kwamen we terug. Als we nu weggaan, weet ik niet zeker of we de Denari-eilanden ooit nog zullen terugzien.’

Terwijl hij in zijn hoofd naging wat er allemaal moest gebeuren, sloot Tobias zijn handen om de witte lelie. Toen hij zijn handen opendeed, sloeg de magische lelie twee bloemachtige vleugels uit, cirkelde om Tobias' hoofd en vloog het bos in. *‘We kunnen niet te lang wachten met dit plan. Als Louis er lucht van krijgt, zal hij geheid alles op alles zetten om er een stokje voor te steken.’*

‘Heb je al een idee hoe je dit wilt gaan doen?’

'Ja,' zei Tobias, die opstond, 'maar eerst wil ik met de anderen praten. Dit kan ik niet in mijn eentje beslissen.'

Hij klopte het gras van zijn broek en rende rechtstreeks naar Rika's huis. Hij belde net zo lang aan totdat hij eindelijk iemand de trap af hoorde stommelen, wat gepaard ging met onverstaanbaar gemopper. Het licht in de hal ging aan en er werd een smal luikje opzijgeschoven. Rika's rechteroog nam Tobias argwanend op.

'Het is halfvier, Tobias. Wat is er?'

'Mag ik binnenkomen?'

'Als ik nee zeg, ga je dan weg?'

'Nee.'

Rika zuchtte. 'Momentje.' Met veel gemorrel werd er een sleutel in het slot gestoken en de deur zwaaide naar binnen open.

Een donker tapijt bedekte de vloer en de trap naast de kapstok, waar geen jassen of sjaals aan hingen, maar leren riemen, lege zwaardschedes, en om een of andere reden een bijl van anderhalve meter. Het behang had de kleur van de ondergaande zon, en toonde een eenzame eikenboom waaruit een zwaard stak. Een vlinder zat op het heft van het zwaard.

'Kom je nog naar binnen of blijf je naar mijn behang staren?' vroeg Rika ongeduldig. Ze herschikte haar badjas en wreef in haar ogen.

'Sorry,' zei Tobias. 'Het is mooi behang.'

Rika rolde met haar ogen en gooide de voordeur met een klap achter hem dicht.

Op de drempel van de woonkamer bleef Tobias staan. Hij draaide zich om naar Rika. 'Ik ben hier nog nooit eerder geweest,' zei hij plotseling. 'Hoelang kennen wij elkaar intussen? Waarom ben ik hier nooit eerder binnen geweest?'

‘Weet ik veel,’ zei Rika. ‘Ik ga boven even kleren aantrekken. Ben zo terug.’

Tobias keek Rika na totdat ze boven aan de trap uit het zicht verdween. Daarna ging hij de woonkamer in. Vol bewondering keek hij rond. In de boekenkasten stonden geen boeken maar een verzameling cd’s en wel honderden partituren. Aan de schoorsteenmantel hing een rijkelijk bewerkte houten plank met lege klemmen. De plank was versierd met edelstenen en zilver filigrein, en in het midden was een zwarte roos afgebeeld. Tobias vermoedde dat Rika’s zwaarden oorspronkelijk in de lege ijzeren klemmen gezeten hadden.

Naast de eettafel hingen een schilderij van de tempel waar Tobias zojuist nog in was geweest en een gedetailleerde plattegrond van de Denari-eilanden. Of beter gezegd: eiland, want de overige eilanden die ooit bestaan moesten hebben, waren lang geleden spoorloos verdwenen en in geen enkel naslagwerk terug te vinden. Tobias liet zijn wijsvinger van Dresmar naar de beek glijden – waar hij het grootste gedeelte van zijn training had doorgebracht – en stopte bij de waterval die over de rand van het eiland de diepte in stortte.

Het eiland was groter dan Tobias zich tot nog toe had gerealiseerd. Van de bossen op het eiland had hij nog geen tien procent gezien, en de bergtoppen die vanaf zijn balkon zichtbaar waren, lagen in werkelijkheid kilometers verder van Dresmar dan hij altijd had gedacht.

Gekleed in een gescheurde spijkerbroek en een witte tanktop voegde Rika zich bij Tobias. ‘Dit is een van de laatste originele plattegronden van ons eiland,’ zei ze. ‘Op enkele plekken is de rand van het eiland iets verder afgebrokeeld, maar verder is hij vrij accuraat.’

‘Hoe kom je hieraan?’ vroeg Tobias.

‘Uit de villa gestolen op mijn veertiende verjaardag,’ zei Rika met een grijns. Ze greep de drie lichtgevende steentjes vast die nog altijd met Tobias mee zweefden. Haar gebalde vuist gloeide voor een ogenblik rood, blauw en groen op voordat het licht uitdoofde. ‘Je hebt je nieuwe krachten al redelijk onder de knie, zie ik.’

Tobias pakte de steentjes van Rika over en stopte ze in zijn broekzak. ‘Juich niet te vroeg. Oude Magie gebruiken lukt me wel.’ Een zwak windje kwam uit het niets tevoorschijn en blies zijn haren door de war. ‘Het is het níét gebruiken van magie waar ik moeite mee heb.’

‘Je kunt het nu in elk geval inperken, zodat het meubilaire niet door het raam vliegt als je even niet oplet,’ zei Rika droog. ‘Dat is ook iets waard.’

‘Jawel,’ zei Tobias, terugdenkend aan de keer dat hij wakker was geworden terwijl hij met bed en al een halve meter was opgestegen. Hij durfde er niet aan te denken wat er gebeurd zou zijn als Loesje hem niet had gewekt. Onder begeleiding van Elianne had hij zichzelf enkele magische trucjes aangeleerd om ongestoord te kunnen slapen. De drie steentjes waren onmisbaar geworden voor het bezighouden van zijn onderbewuste magische krachten, zodat hij rustig kon slapen.

Rika verdween de keuken in en kwam even later tevoorschijn met een glas water in haar hand. Ze ging op de bank tegenover de open haard zitten. ‘Waarom heb je me om halfvier uit bed gehaald, Tobias?’ Ze nam een slokje water en zette het glas op een bijzettafeltje. ‘Ga je me eindelijk vertellen waarom je elke nacht in je eentje naar de tempel gaat, je je overdag niet meer hebt laten zien en waarom je een tatoeage in onze schouder hebt gebrand?’

Tobias haalde een opgevouwen, verweerd vel papier uit zijn broekzak. Het papier knisperde terwijl hij het open-

vouwde, en hij las de onderste twee regels, die hem de laatste tijd zoveel kopzorgen bezorgde.

*Hij moet zijn dierbaarste bezit laten gaan,
of door zijn grootste angst worden verzwolgen.*

Hij ging naast Rika op de bank zitten en legde de profetie naast zich neer. 'Zegt de naam Anca Muraei jou iets?'

2

De zon kleurde de hemel rood toen Tobias uren later Rika's huis verliet. Loesje, die in de voortuin op hem had zitten wachten, klauterde behendig op zijn schouder.

Tobias was in een goed humeur. Het was alweer een tijdje geleden dat hij als vanouds met Rika had zitten praten. De allereerste keer dat ze elkaar zo uitvoerig hadden gesproken was op de dag dat Tobias op de Denari-eilanden was gearriveerd. Toen had Rika de touwtjes in handen gehad en was zij degene die alles wist. Nu was het andersom geweest. Tobias had haar alles verteld wat hij over Anca, Nalin en Ivor wist. Daarna had hij zijn plan besproken om de Denari-eilanden voorgoed te verlaten.

Het enige onderwerp wat hardnekkig buiten beschouwing werd gelaten, was de kus die Rika hem een paar weken geleden gegeven had. Tobias durfde nog steeds niet te vragen of die iets betekende.

Net als alle dagen hiervoor beloofde het een zonnige en vooral hete middag te worden, wat voor Tobias een goede reden was om snel de beschutting van zijn huis op te zoeken. Niet alleen om de hitte te vermijden – waar hij tegenwoordig nog slechter tegen kon dan eerst – maar vooral ook om Louis en Michel te ontwijken, die blijkbaar ontzettend graag met hem wilden praten. Een week geleden had hij gezien dat Michel van een afstandje zijn huis in de gaten hield. Hij had zelfs Louis, die

normaal gesproken nooit het terrein van de villa verliet, een aantal keer in zijn straat gesignaleerd.

Tobias bukte bij de irisscanner boven de vensterbank. Na twee korte piepjes klikte de voordeur open. Loesje sprong van zijn schouder af en ging hem voor naar de keuken, waar zijn zus Emily in haar pyjama op het aanrecht gezeten slaperig naar de stomende kop koffie in haar handen staarde.

‘Morgen,’ zei Tobias.

Emily bromde iets onverstaanbaars terug.

‘Goed geslapen?’

Emily slurpte van haar koffie. ‘Hoe kun je zo opgewekt zijn als je de hele nacht bent opgebleven? Ga naar bed, Tobias.’

‘Op een lege maag kan ik niet slapen.’

Hij smeerde brood voor zichzelf en gooide stukjes worst op de grond voor Loesje. Terwijl ze aten keek Tobias naar buiten, zich afvragend wat hij tegen zijn vader moest zeggen. Wat zeg je tegen iemand die jou je hele leven heeft voorgelogen? ‘Hoi, pap, kun je je nog herinneren dat je mij aanmoedigde om een uitwisselingsprogramma in Engeland te volgen? Zullen we dan nu drie magische tempels gaan zoeken om de man van een oeroude heks te bevrijden?’ Maar hij moest iets doen. Het was tijd voor actie.

Hoofdschuddend zette Tobias zijn bord aan de kant. Met een hand verborg hij zijn gaap. Hij wendde zich tot zijn zus. ‘Emily, vanavond gaan we naar papa toe.’

Emily verslikte zich in haar koffie en morste de helft op haar pyjamabroek en de vloer. ‘P-pardon?’ bracht ze uit toen haar hoestbui over was. ‘Waar komt dit ineens vandaan?’ Ze pakte een doekje om de koffie van haar broek te deppen.

‘Sorry,’ zei Tobias lachend, ‘dat had ik niet zo abrupt

moeten zeggen. Maar ik ben het zat om me voor Louis en Michel verborgen te houden. Bij papa kunnen we tenminste iets nuttigs doen. Het heeft geen zin om hier te blijven wachten op Anca. Wie weet duurt het nog een maand voordat we haar weer zien.'

'Wie gaan mee?'

'Rika heeft beloofd om iedereen te vragen om halfzes bij ons te verzamelen. Dan bespreken we wat we gaan doen.'

'Heb je al een plan van aanpak uitgewerkt?' vroeg Emily.

'Deels. Voor de rest heb ik jullie nodig, maar dat leg ik vanmiddag wel uit. Eerst ga ik een dutje doen.'

Bij het zien van zijn bed voelde Tobias zijn oogleden meteen zwaarder worden. Zonder de moeite te nemen zijn kleren uit te trekken liet hij zich op zijn bed vallen. Terwijl hij zachtjes snurkte, zweefden er drie lichtgevende steentjes uit zijn achterzak.

In dezelfde positie waarin hij in slaap was gevallen werd Tobias wakker, met het gevoel dat er iets niet klopte. Hij schoot overeind en zijn blik viel meteen op Jay-Jay, die vanuit de deuropening naar hem keek.

Tobias wreef in zijn ogen. 'Hoelang sta je daar al?'

'Een uurtje. Ik kijk graag naar hoe je slaapt. Je ziet er zo schattig uit.'

Tobias smeet zijn kussen naar Jay-Jay, die het met een grijns opving. 'Kom' – hij stak zijn hand uit en hielp Tobias overeind – 'iedereen wacht beneden op je. We hebben hamburgers en de beste appelcider van de wereld. Rika zei dat je eindelijk je hoofd uit je reet hebt gehaald en een roekeloos plan hebt bedacht om de afgelopen saaie weken goed te maken. Ik hoop dat ze gelijk heeft, want ik heb me de laatste tijd stierlijk verveeld,' voegde hij er haast dreigend aan toe.

‘Waar is Isabel?’ vroeg Tobias, die sinds de dag dat hij Jay-Jay had ontmoet hem nog nooit zonder Isabel aan zijn zijde had gezien.

‘Ze is Rika aan het uithoren over haar nachtmerrie.’

‘Weer dezelfde?’

‘Yep. Altijd over Bash.’

‘Ik was gisteren de hele nacht bij Rika. Waarom heeft ze toen niks over haar droom gezegd?’ vroeg Tobias zich hardop af.

Jay-Jay duwde zijn hoedje zorgvuldig iets vaster op zijn hoofd. ‘Je weet hoe Rika is,’ zei hij. ‘Ze houdt er niet van om over zichzelf te praten. Als Isabel er niet achter was gekomen, hadden we nooit geweten dat haar nachtmerries na al die jaren weer zijn teruggekeerd.’ Jay-Jay liep de overloop op. Het geroezemoes van beneden dreef door het trapgat naar boven. ‘De vorige keer gingen de nachtmerries na verloop van tijd weg,’ vervolgde hij. ‘Ik weet zeker dat dat nu ook zo zal zijn. Het zien van haar broer heeft waarschijnlijk iets bij haar losgemaakt.’

‘Ik krijg steeds sterker het gevoel dat ik haar niet half zo goed ken als ik dacht,’ zei Tobias. ‘Hoe is Isabel erachter gekomen dat Rika weer over Bash droomde?’

‘Ach, je kent haar. Isabel leeft voor dit soort dingen. Als het gaat om het opsporen van geheimen is ze net een bloedhond.’ Jay-Jay pakte de trapleuning vast en keek vluchtig achterom naar Tobias. ‘Zeg alsjeblieft niet tegen Isabel dat ik haar met een bloedhond vergeleken heb.’

‘Alleen als jij belooft nooit meer naar me te kijken als ik lig te slapen,’ zei Tobias. Hij rook aan zijn shirt en trok een vies gezicht. ‘Ik ga me eerst even opfrissen. Zeg maar dat ik er zo aankom.’

Tobias gooide in de badkamer een plens water in zijn gezicht, waste het zweet van zich af en trok schone kleren

aan. Na een halfslachtige poging zijn haar te fatsoeneren stopte hij zijn ketting met Loesjes tand eraan onder zijn shirt. Alle Nachtuilen wisten van Loesjes ware gedaante af – dat ze zich in een tijger kon veranderen – maar toch vond Tobias het beter om de ketting waarmee hij met haar kon praten verborgen te houden.

De gesprekken aan de eettafel verstomden zodra hij de woonkamer binnenkwam. Zes paar ogen staarden hem verwachtingsvol aan. Loesje nam van dat moment gebruik door de hamburger tussen Fabians broodje vandaan te grissen en onder tafel op te schrokken.

‘Jullie hadden het toch niet over mij, hè?’ Tobias ging zitten en dronk van de appalcider die al voor hem was klaargezet. Isabel en Emily liepen naar de keuken om een nieuwe lading broodjes uit de oven te halen.

‘We zouden niet durven,’ zei Elianne spottend.

Nadat iedereen weer terug in de woonkamer was en Tobias eten voor zijn neus had staan, wendde hij zich tot de groep. ‘Voelen jullie je hier veilig? Ik bedoel: hier op de Denari-eilanden.’

‘Ja,’ zei Fabian. ‘Veel te veilig. Het klopt niet.’

Isabel en Jay-Jay knikten instemmend.

‘Ik heb Louis en Michel gevraagd waarom ze zich voor Malic verstoppen,’ zei Rika. ‘Maar ze weigeren zich te verantwoorden. We geven Malic vrij baan, en ik kan je garanderen dat hij daar misbruik van gaat maken. Dit kan niet langer zo doorgaan.’

‘Niemand op de Denari-eilanden lijkt zich bewust te zijn van het gevaar dat Malic vormt,’ voegde Elianne eraan toe.

Tobias wreef gedachteloos over de tatoeage op zijn schouder. Hoeveel mensen moeten er sterven voordat de mensen op de Denari-eilanden begrijpen wat Malic aan het uitspoken is? ‘Sinds mijn ruzie met Louis en Michel

voel ik me steeds meer opgesloten. Als ik niet door hen achtervolgd wil worden, moet ik diep in de nacht het bos in glippen. Ik ben er klaar mee. Willen we daadwerkelijk iets doen, dan zit er niets anders op dan de eilanden te verlaten.'

Jay-Jay schonk zichzelf wat appelcider bij. 'Waar wil je naartoe gaan?'

'Mijn vader.'

'Je vader?' Fabian keek Tobias onderzoekend aan terwijl hij aan zijn wenkbrauwpiercing frummelde. 'Weten jullie waar hij is?'

'Nee,' zei Tobias. 'Maar ik weet hoe ik contact met hem kan zoeken.'

'Hoe dan?' vroeg Jay-Jay.

'Met behulp van de communicatiestenen, natuurlijk,' antwoordde Tobias glimlachend. 'Rika vertelde me dat ze in Louis' kantoor bewaard worden als er geen missies zijn. Momenteel zijn we niet bepaald beste vrienden, dus lijkt het me geen goed idee om hem om de communicatiestenen te vragen. Hij zal willen weten met wie ik contact zoek, en dat gaat hem niets aan.'

'Daarom gaan we bij de witte villa inbreken en die ouwe knar een communicatiesteen ontfutselen,' zei Rika.

'Loesje en ik gaan bij hem inbreken,' verbeterde Tobias haar. 'Jullie blijven ver bij de villa vandaan.'

'Maar dat is veel te gevaarlijk!' protesteerde Isabel.

'Niet als jullie ervoor zorgen dat Louis niet thuis is.' Tobias nam nog een slok van zijn appelcider en keek naar Elianne.

Elianne giechelde. 'Ik weet wel iets,' zei ze.